

έναντίας αὐτήν· διότι, ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν ζητούντων τὴν μεταρρύθμισιν εἶναι σμικρότατος ὥς ἐν Ἑλλάδι, τῶν δὲ ποριζομένων ὠφελείας ἀπὸ τῆς ἀτελείας ἢ τῶν καταχρήσεων τοῦ παραδεδιγμένου συστήματος, καὶ συντελούντων ἐπομένως εἰς τὴν συντήρησιν αὐτοῦ, μέγιστος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄρα ἠθέλομεν συστήσει θερμῶς εἰς τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν γεωργίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς δημοτικὰς Ἀρχάς, καθήκον ἐχούσας νὰ φροντίζωσι καὶ περὶ τῆς ὑγείας τῶν δημοτῶν καὶ περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν δῆμων, τὴν δενδροκομίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν τῶν λεγόμενων ἄγρίων, ἅτινα συντελοῦσιν οὐσιωδῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἀμφοτέρων τούτων τῶν σκοπῶν. Τὰ δάση τῆς Ἑλλάδος, ὥς τὰ τῆς Εὐρυτανίας καὶ τὰ τῆς Ἠλίδος, περιέχουσι πολλὰ καὶ ὠραία δένδρα, καὶ ἡ μεταφορὰ καὶ μεταφύεσις αὐτῶν, ὅσον μεγάλα καὶ ἂν ᾖσι, δὲν εἶναι ἀκατόρθωτος. Πρὸς τοῦτο καταχωρίζομεν ἐν ταῦθα εἰκόνα παριστάσασαν τὴν μετακόμισιν δένδρων. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον οἱ Γάλλοι μετέφερον τὸ παρελθὸν ἔτος ὀλόκληρον κήπον βοτανικόν, ἡλικίαν ἱχόντα μιᾶς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος, ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος τῆς Τουλόνης.

N. Δ.

## ΚΑΡΦΙΤΣΑ ΚΑΙ ΒΕΛΟΝΗ.

Μία Καρφίτσα καὶ μία Βελόνη ἦσαν γειτόνισσαι μέσα εἰς ἓν καλαθάκιον ἐργαχείρου· καὶ ἐπειδὴ καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀργαί, ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσιν, ὥς φιλονεικοῦν πάντοτε ὅλοι οἱ ἀργοί.

— Ἦθελα νὰ ἡξεύρω, εἶπεν ἡ Καρφίτσα, διὰ τί πρᾶγμα εἶσαι καλὴ, καὶ πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ φαίνεσαι καὶ οὐ εἰς τὸν κόσμον χωρὶς κεφαλὴν;

— Κ' εἰς σὲ παρακαλῶ, εἰς τί χρησιμεύει ἡ κεφαλὴ, ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν ἡ Βελόνη, ἂρ' οὐ δὲν ἔχη ὀμμάτιον;

— Κ' εἰς τί χρησιμεύει ἓν ὀμμάτιον, ἐνανέλαθεν ἡ Καρφίτσα, ἔταν μάλιστα ἔχη πάντοτε κατὰ τι μέσα;

— Ἐγὼ εἶμαι δραστηριωτέρα, καὶ κάμνω περισσότεράν ἐργασίαν ἀπὸ σέ, εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Ναὶ πλὴν δὲν θὰ ζήτης πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα, διότι ἔχεις πάντοτε ῥάχμα εἰς τὸ πλευρόν σου.

— Εἶσαι κοκκίροζικον καὶ λιγυσμένον ὄν! εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Καὶ οὐ εἶσαι τόσον ὑπερήφανος, ὥστε δὲν ἡμ-pορεῖς νὰ λιγύσης χωρὶς νὰ συντρίψῃς τὴν ῥάχιν σου.

— Θὰ σοῦ πετάξω τὴν κεφαλὴν ἂν μὲ προσβάλῃς ἄλλην φορὰν.

— Θὰ σοῦ πετάξω τὸ ὀμμάτιον ἂν μ' ἐγγίσῃς ἐνθυμήσου ὅτι ἡ ζωὴ σου κρέμαται ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν! εἶπεν ἡ Καρφίτσα.

Ἐνῶ δὲ ἐμαλλοκάπουν, μικρὸν κοράσιον εἰσελθὸν, ἐπῆρε τὴν Βελόνην καὶ ἤρχισε νὰ ῥάπτῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ

μετ' ὀλίγον ἐρύντριψε τὸν ὀφθαλμόν της, ἐπῆρε τὴν Καρφίτσαν, καὶ δέσαν τὴν κλωστήν περὶ τὸν λαιμόν της, ἐπροσπάθησε νὰ ῥάψῃ. Πλὴν δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ ἐξεκόλλησε τὴν κεφαλὴν της· τότε ἔρριψε καὶ αὐτὴν εἰς τὰ σαρώματα πλησίον τῆς συντριμμένης Βελόνης.

— Ἀξιόλογα εἶμεθα ἐδῶ, εἶπεν ἡ Βελόνη.

— Τώρα δὲν ἔχομεν πλέον νὰ φιλονεικῶμεν διὰ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Καρφίτσα· φαίνεται ὅτι μὲ τὴν δυστυχίαν μᾶς ἦλθε καὶ ἡ γνῶσις.

— Κρίμα ὅτι δὲν μᾶς ἦλθε προτῆτερα, ἐνανέλα-θεν ἡ Βελόνη! Πόσον ὁμοιάζομεν τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φιλονεικοῦν διὰ τὰ εὐτυχήματά των ἕως οὗ τὰ χάσουν, καὶ δὲν ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ παρὰ ἑαυτοῦ πέσουν μαζὴ εἰς τὴν λάσπην, ὥς τὸ ἐπάθαμεν καὶ ἡμεῖς!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΝΟΥ ΤΡΕΓΚ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Ἰδε Φυλλ. Α'. σ. 718.)

Εἶχον ζήσει πολὺ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πολλὰ εἶχον ἰδεῖν διὰ τοῦτο δὲν ἐπασχον ἀπὸ ἑλλεψιν ἰδεῶν. Τό-τον δὲ συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐπονέφερον εἰς τὸν νοῦν μου τὰ παλαιὰ τῆς ζωῆς μου συμβάντα, τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀνθρώπων ὅσους εἶχον γνωρίσει ἄλλοτε, ὥστε ταῦτα πάντα ἔλαβον εἰς τὴν φαντασίαν μου σχέσιν καὶ ἀλληλουχίαν ὥς ἂν τὰ εἶχον ἐκθέσει ἐγ-γράφως ἐν ᾧ συνεβαίον. Ἡ δὲ συνήθεια τὴν ἐπι-λεισποίησε τὴν διανοητικὴν ταύτην ἀσκήσιν μου ὥστε ἰδυνάμην νὰ συνθέτω δημηγορίας, μύθους, ᾠδὰς, σα-τύρας, καὶ ν' ἀπαγγέλλω τὰς συνθέσεις μου ταύτας μεγαλοφώνως. Εἰς τοσοῦτον βαθμὸν δὲ εἶχον ταρμύ-σει τὰς αὐτοσχεδιάσεις μου ταύτας εἰς τὴν μνήμην μου, ὥστε πολλὰ ἔτη μετὰ ταῦτα ἰδυ-ήθην νὰ γράψω αὐτάς, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ συντάξω δύο ὀλοκλήρους τόμους. Ἀφ' οὗ δ' ἔλαβόν τινα εὐκολίαν εἰς τὴν γύ-μνασιν ταύτην, πολλαὶ ἡμέραι, οἷτινες ἄλλως ἤθε-λον μοὶ φαίνεσθαι βεβαίως ἀνυπόφοροι, παρήρχοντο ὥς λεπτὰ ταχύπτερα. Καὶ ἐν τῇ φυλοκῇ μου δὲ προσέτι τὰ προϊόντα ταῦτα τοῦ ἐργηγοῦντος νοός μου μοὶ περιποιοῦν πολλῶν τὴν φιλίαν καὶ τὴν ὑπόληψιν· ὥστε ἐξ αἰτίας αὐτῶν κατώρθωσα νὰ λάβω εὖως, χάρτην, καὶ τέλος καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν μου. Πρὸς παραγωγὴν δὲ αὐτῶν εἶχον ἀποκτήσει τὴν ἀ-ναγκαίαν ἱκανότητα διὰ τῆς ἐπιμελείας ἣν κατέβαλ-λον ὅταν ἦμην νέος. Διὰ τοῦτο προτρέπω ὅλους τοὺς νέους μου ἀναγνώστας νὰ εἶναι ἐπιμελεῖς καὶ νὰ σπεύδωσι ν' αὐξάνωσι τὰς γνώσεις των ἐπὶ τῆς νεό-τητός των. Πλούτη, τιμαὶ καὶ εὐνοια δύνανται νὰ θαψιλεύωνται ὑπὸ τῶν μοναρχῶν καὶ εἰς τοὺς ἀναξίω-